

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: N. T. C.**, zastoupen Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Děčín, Masarykovo nám. 193/20, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 40 Az 18/2004 - 15 ze dne 9. 11. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 40 Az 18/2004 - 15 ze dne 9. 11. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 67/CU - 06 - 09 - 2004 ze dne 25. 5. 2004, jímž byla stěžovatelova žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud se nezabýval skutečnostmi, které uváděl jako rozhodné pro posouzení opodstatněnosti humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ohledně nichž stěžovatel v žalobě tvrdil, že byly naplněny a že mu tedy žalovaný měl azyl udělit. Kromě toho stěžovatel namítá, že ekonomické problémy v zemi svého původu měl též, ty však nebyly hlavním důvodem, pro který o udělení azylu žádal.

Země jeho původu je dle stěžovatele zemí, v níž lidská práva obecně dodržována nejsou. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout, případně ji odmítnout pro formální vadu spočívající v neuvedení údaje o dni doručení napadeného rozsudku stěžovateli.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení výslovně poukazoval na potřebu legalizovat si svůj pobyt v České republice, neboť v zemi svého původu měl ekonomické potíže, proto z ní v roce 1998 odcestoval. Od té doby pobývá v České republice, v zemi svého původu byl od té doby jen dvakrát, aby navštívil manželku a dítě. V České republice hodlá i nadále pracovat, získal zde živnostenský list a povolení k pobytu, byl však potrestán za prodej neznámkového zboží. Poté zde pobýval nelegálně a k podání žádosti o udělení azylu jej motivovaly informace od jeho známých, podle nichž lze pobyt legalizovat právě tímto způsobem. Stěžovatel se politicky neprojevoval, žádné potíže se státními orgány v zemi jeho původu neměl. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že v případě stěžovatele byly dány důvody pro zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona. Z obsahu soudního spisu pak mimo jiné vyplývá, že stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž kromě procesních vad řízení před žalovaným namítal splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl, přitom ohledně tzv. humanitárního azylu poukázal na konstrukci podávanou ze zákona o azylu, podle níž byl-li § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu aplikován důvodně, pak se krajský soud neměl otázkami splnění podmínek § 14 zákona o azylu vůbec zabývat. Na druhou stranu však krajský soud vyslovil i závěr, podle něhož důvody stěžovatelem tvrzené „by nebylo možno považovat ani za důvody hodné zvláštního zřetele“ podle § 14 zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 23. 11. 2004, ten jej dne 1. 12. 2004 napadl kasační stížností.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost shledává Nejvyšší správní soud přípustnou, neboť stěžovatel míří na splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pro které mu azyl měl být udělen, což namítal již v žalobě, avšak krajský soud se těmito skutečnostmi nezabýval. Nejvyšší správní soud tak podle obsahu kasační stížnosti dovozuje, že stěžovatel ve skutečnosti namítá nevyčerpání předmětu celého řízení, tj. nevyřešení otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, což naplňuje kasační důvod spočívající v jiné vadě řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a nabízí k závěru ohledně splnění těchto podmínek argumenty o obecném nedodržování lidských práv v zemi jeho původu.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích kasační stížnosti a z uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel (v tomto případě stěžovatel) neuvádí skutečnosti svědčící

o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu samostatně zjišťovány nejsou, a proto v případě, kdy je aplikován § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, není již důvodu se kumulativně zabývat aplikací § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se tedy nejprve zabýval důvodností aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, přitom shledal, že toto ustanovení bylo aplikováno důvodně. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení setrval na konstataci důvodů, pro které o azyl požádal, směřujících k legalizaci pobytu v České republice, pak jeho tvrzení zřetelně nenásvědčovala tomu, že by byl nebo mohl být v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel neuvedl, že by hodlal uplatňovat politická práva, že by mu v tom bylo bráněno nebo že by dokonce byl za jejich uplatňování pronásledován. Stěžovatel rovněž nepoukazoval na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit jeho případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Obecný odkaz na nedodržování lidských práv v zemi stěžovatelova původu, jaký nyní stěžovatel použil v kasační stížnosti, přitom na právě uvedeném závěru ohledně stěžovatelových tvrzení učiněných v průběhu správního řízení nemůže ničeho změnit. V takovém případě tedy byly důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává.

Dospěl-li krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, a aprobejuje-li Nejvyšší správní soud tento jeho závěr, potom se krajský soud neměl samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, jak stěžovatel v žalobě požadoval. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatel neuvedl ničeho, co by svědčilo o tom, že by byt' jen mohl být vystaven pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Námitka stěžovatele tedy důvodnou není.

Přestože Nejvyšší správní soud nutně musí poznamenat, že napadený rozsudek krajského soudu je v otázce podmínek tzv. humanitárního azylu vnitřně rozporný, neboť krajský soud na straně jedné správně uvedl, že za důvodné aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se již nemá zabývat splněním podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, aby se pak následně poněkud zamlžujícím způsobem jejich splněním zabýval, když ve vztahu ke splnění podmínek podle § 14 zákona o azylu konstatoval, že důvody stěžovatelem tvrzené by nebylo možno považovat ani za důvody hodné zvláštního zřetele, uzavírá, že klíčovou pro posouzení stěžovatelovy námitky byla skutečnost, že § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byl aplikován důvodně, jak shora podal, a tedy krajský soud

se skutečně § 14 zákona o azylu zabývat neměl. Proto považuje kasační stížnost za nedůvodnou.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu